

Diversitatea – șansa fiecăruia de a fi unic

Fiecare om e diferit și acest fapt e absolut minunat. Diversitatea fiecăruia ne unește, ne face să ne completăm unul pe altul. De fapt, am înțeles aceasta foarte puțin timp în urmă, datorită colegilor mei de clasă. Istoria aceasta mi-a schimbat viziunea asupra vieții, am început să observ aspecte cărora nu le artăgeam atenție.

Era 1 septembrie 2016... prima zi de școală, prima mea zi în clasa a zecea, la liceu. Știam că în clasa noastră trebuiau să vină mulți copii din alte școli pentru a-și continua studiile. Nu eram prea bucuroasă, m-am deprins prea mult cu vechiul colectiv, dar totuși așteptam cu nerabdare să aflu cine sunt noii mei colegi, știam că e un pas important. Am făcut cunoștință cu toți atunci când au început orele și... era ca un film de groază pentru mine. Acum, amintindu-mi de gândurile de atunci, mi-ar fi rușine să mă uit în ochii colegilor. Totuși gândeam ceea ce gândeam; eram eminentă, credeam că știu de toate și pot face orice. Nu aveam nici o plăcere să comunic cu colegii noi care se descurcau mai puțin bine cu materia școlară. Nici nu-mi trecea prin cap că ași putea să-i ajut cu ceva, îmi închipuiam că ei trag clasa noastră la cel mai întunecos fund al rezultatelor rele. Totul a continuat aproape o lună; pot spune că totuși mă comportam destul de politicos cu ei, chiar dacă îi evitam mai des decât era cazul.

În ziua aceea scriam o lucrare de laborator la fizică, care trebuia să fie destul de amplă și necesita efectuarea a o mulțime de calcule. Era clar că grupul nostru nu reușea să calculeze totul cu un calculator de buzunar, era prea lent, mai lent decât ne puteam permite. Chiar atunci când eram aproape disperată, unul din membrii grupului, Sandu, care până atunci se cam sfia să spună ceva sau să mă contrazică, mi-a spus că toate aceste calcule le-ar putea îndeplini în minte, destul de ușor. M-am uitat la el cu o doză gigantică de scepticism în priviri, dar am încercat și... oare puteam să reușim? Da! Am finisat lucrarea destul de repede ca rămână timp să o verificăm și să o completăm. Am avut o notă înaltă, și era numai meritul lui Sandu. În mulțumesc pentru ceea ce a făcut, pentru ceea ce continuă să facă, și pentru că el a fost primul punct de la care au început schimbările mele. Dar nu a finisat totul aici.

Chiar în aceeași săptămână, la o oră de română, citeam o poezie în clasă. Fiecare elev câte o strofă, după veche tradiție care vine (cred eu) încă din epoca de piatră. Sau nu. Era ultima lecție, toți erau extrem de obosiți; lecturarea poeziei s-a transformat într-o bolboroseală cât mai rapidă a rândurilor scrise mărunț. Un elev, al doilea, al treilea... o strofă... a treia... a zecea... până nu a ajuns rândul ei să citească. Al Elenei. Nu avea rezultate bune la română, nici la franceză sau

matematică, dar glasul ei m-a făcut să tresar. Atât de expresiv, atât de sincer, atât de melodios. O intonație străină atmosferei grele din clasă; era ca și cum ar pluti balonașe colorate, sau cel puțin creierul meu a făcut o astfel de asociație. Am căzut pe gânduri și am reflectat la multe lucruri: la talente, la vocație, la muncă și străduință la urma urmei.

Elena nu era unicul glas minunat al clasei, puțin mai târziu am aflat și de ciocârlia clasei - Veronica. Elevă modestă și timidă, Veronica nu afișa niciodată talentul său de a cânta. Am auzit-o cu toții la o festivitate a liceului dedicată limbii franceze. Avea emoții înainte de a ieși pe scenă, privirile îi rătăceau în căutarea unui punct de reper, iar eu nici nu știam la ce să mă aștept. A cântat un cântec despre independența și libertatea fiecărei persoane. Destul de simbolic, nu? N-aș fi crezut niciodată că poate avea un glas atât de pătrunzător și puternic, în timp ce atunci când vorbea abia îi auzeai ciripitul. Au plâns mulți profesorii prezenți, era prea emoționant glasul ei, iar profesorii prea sensibili. Și-au dat emoțiile pe față și o parte din elevi. Am plâns și eu, dar abia atunci când am ajuns acasă. În ziua aceea s-a rupt ceva în mine. Sau poate a încolțit? Nu știu. Nu doream să știu.

De atunci a trecut ceva timp. Am călătorit, am participat la proiecte și concursuri. Am făcut cunoștință cu multe persoane, am stabilit relații mai strânse cu cei pe care îi cunosc deja. Am început a prețui mai mult lumea și oamenii din jurul meu. Am tras concluzii, mi-am mai principii și am înțeles un lucru: diversitatea e șansa lor de a fi unici. Unicitatea lor e șansa mea de a deveni un pic mai bună.